

ARG. 4.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 1 JANUARI 1918.

NO. 1.

Den ryska revolutionen

Egendomlig och ytterligt mot-sägande förefaller de olika rappor-terna och förutsägelserna om den pågående förändringen i Ryss-land. Därför torde det i viss mån vara nödvändigt att vi skärskåda densamma från vår ståndpunkt. Ty det kan ej förnekas att våra ekonomiska idéer i dag prövas där, i ett eldprov av vilket vi ha myckett att lära.

Den första revolutionen i Ryss-land vid detta tillfälle, och som applåderades så livligt av våra kapitalistidningar, var endast en början. Den var en politisk revo-lution som ändrade det politiska styrelsesättet; ezaren avsattes och man uttalade sig för jämställdhet som medborgare. Detta medförde en god sak — (och många då-liga), — och det var möjlighet-en för de verkliga revolutionä-rerna att återvända till Ryssland. Och därmed började det verkliga revolutionsarbetet, på det ekono-miska området!

Vi måste komma ihåg att de olika revolutionära grupper som förberett omstörtningen voro och äro besjälade av en patriotisk glöd, deras strävanden sträckte sig endast till Ryssland, beroende på grund av de egenartade ekono-miska förhållandena.

Vi finna alltså, hur under den första tiden, revolutionen sanktio-nerades av den övriga världens kapitalister. — Men plötsligt för-siggår ett omslag i denna rörel-se. Kerensky modererar sin socia-lism i överensstämmelse med i synnerhet, de Amerikanska for-dringarna, detta för att i någon mån kunna upphjälpa sin ekono-mi, och den nya styrelsen tvin-gas, av samma skäl, att lova fort-sätta kriget.

Hade världen befunnit sig un-der normala förhållanden, då ha-de palatsrevolutionen möjligen varit ett fullbordat faktum, men också stannat därvid.

Och förändringen i Ryssland hade blivit liknande med den för-sta revolutionen i Frankrike, d. v. s. en politisk omgestaltning.

Nu var emellertid förhållandet annorlunda. Det var kriget som skapade en annan maktfaktor, nämligen de revolterande solda-terna — folket!

Jag var själv i tillfälle att på nära håll studera orsaker och re-sultaten av revolutionsuppbrottet i Ryssland 1905. Denna gång var det rysk-japanska kriget orsaken till revolten, och det var i synner-het en sak som då kom i dagen: det ryska folkets absoluta mot-stånd och antipati mot kriget! Denna revolt kvävdes i blod, och tusentals ryssar tvingades att läm-na landet.

Samma känsla drev även denna gång ryssarna till revolt, men nå-got nytt, som under de mellan-liggande åren haft tillfälle att sprida sig, fördes också in och detta var den ekonomiska sidan.

Genom Rysslands deltagande i världskriget, hade stora delar av befolkningen blivit tvingade in i krigsproduktionen; tillverkning av ammunition och krigsförnöden-heter, medan en annan del utgjor-des av soldaterna i skyttegravar-

na. Makten var alltså i handen på dessa, därför lyckades de.

Men i stället för utvisning av tusentals revolutionärer ström-made de nu in i Ryssland, träna-de och bildade; med internatio-nella sympunkter, med erfarenhet från de olika ländernas arbetar-rörelse. Och därmed började kampen att taga den form av ekono-misk omdaning — som vi i dag äro vittne till.

Kriget hade skapat en hel del nya, industrigrenar i Ryssland, som överallt annars, dessa i sin tur framskapade privata kapita-lister, och de första verkningarna i ekonomiskt avseende efter re-volten, blev fordringarna på kortare arbetstid och ökade löner.

Vi måste dock komma ihåg att Ryssland ej var ett industriland i detta ords egentliga betydelse. Huvudnäringen är jordbruk och produkterna därav den enda verk-ligt stora exportvara. Rysslands oljeindustri är också av betydelse, men i övrigt hade Ryssland ej nå-gen industri av betydelse.

Att anstalter gjordes av ut-länskt kapital att driva fram in-dustrier är allmänt bekant, och det ryska enväldets avskaffande, öppnade portarna på vid gavel för de alltid vakande profitmånglar-na.

Vi kunna vara övertygade om att de sista månaderna ha varit en tidrymd av otrolig propaganda av de revolutionära att få detta förstått av den ryska befolkning-en.

Det är nödvändigt att förstå det ryska folkets livsproblem och idéer för att kunna förklara den revolutionära kontrarevolvens val-språk. "Jorden tillbaka till bon-den!" I Ryssland härskar en kvarleva av den gamla jordägan-derätten — feodalismen, — där jorden till stor del ägdes och ko-trollerades av de olika jorddrot-terna, eller av furstarna i de olika grevskapen. Efter livegenska-pens upphävande, blev den ryska bonden "fri", men den största par-ten av hans arbetsprodukter gick till skatter, och bonden blev om möjligt mera ekonomiskt beroen-de än förut! Det vart spekulation och frakter, och detta tillsam-mans med det primitiva jord-bruksmetoderna höllo lantbrukar-na i ständig fara av hungersnöd.

En egendomlighet är de i Ryss-land befintliga s. k. kommunerna. Dessa äro av gammalt datum, men bibehållas ännu, och kommer säkerligen att bli grundformen i det nu under byggnad varande ko-operativa samhället. Detta är en sak som måste bäras i minnet vid bedömandet av den rörelse som nu pågår i Ryssland. Men det är andra saker av vikt som till en del beror av den ryska revolutionens resultat.

För att börja med den minst viktiga; möjligheten att genom-föra och bibehålla ett socialistiskt samhällssystem, medan ännu storkapitalismen sitter i högsätet i övriga länder. Ryssland bjuder i detta fall på större möjligheter än något annat land. En enhetlig (Forts. på sidan 2.)

En nyårshälsning från bastillen

För ett gott nytt 1918, med mera kamp, mera strid, och större framgångar; en väcklig Allarm, en enhetlig organiserad arbetsklass och internationell solidaritet, är innehållet av de tankar som tränger ut genom gallren vid årsskiftet!

Med handslag,

Edra fångna "Allarmister,"

Ragnar Johanson, Carl Ahlteen, Sigfrid Stenberg,
Cook Co., Jail, Chicago.

Amaltheamännen fria

Budskap om frihet. — — — Våra kamrater Anton Nilson och Algot Rosberg fria. — — — Åter ute i det pulserande livet efter nio och ett halft års fängelse.

Kamrater! Med revolutionär hälsning och kamratligt hand-slag äro ni välkomnade ut i friheten, den FRIHET som var FRI nog att taga eder frihet, för utövandet av en fri handling, i kam-pen för friheten.

Edra FRIA kamrater på andra sidan oceanen, (jagade i lands-flykt) från (frihetens stamort på jorden) sänder eder sin hälsning, men en ännu starkare hälsning, med ännu djupare förståelse, kom-mer från våra kamrater bakom de tjocka murarna, i detta FRIA lands ruttna fängelser. "The land of the FREE" har berövat dem friheten, därför att de ej FRIVILLIGT ville offra sig på krigs-gudens altare, och därför att de lärde de FRIA amerikanska arbe-tarna, metoder och taktiker, i akt och mening att befria löneslaven från FRIHETENS förtryck, och bojor.

Frihet — Ah! Du förbannade mask och bländsken!

Frihet — Du kommer aldrig att existera, förrän alla som NU påstår att den finnes, förlora SIN överflödiga frihet.

HÖR VART ROP — — — FRIHET AT ALLA!

ALLARM.

Till Rosberg och Nilsson på frihetens dag

Ni kunde ej, kamrater, bedja, bida, ert blod flöt inte lika trögt som vårt, ni kunde ej se era bröder lida, med slag av hungerns piska sargas svårt, ert heta, unga blod tvang er att strida, att sätta emot hårda makten hårt — ni togo utan tvekan framräckt tärning och slungade mot makterns våld er gärning!

En storm, ja, en orkan av helig fasa framdånade ursinnig vild mot er. Ur hatets sprängda slussar hördes rasa en tusentusendad flod förbannelser. Ert liv, kamrater, var ej värt en trasa..... men döden skrämd inte heller er. Ni dömdes efter lagens högsta skala — spetsborgaren föll trygg på nytt i dvala.

Förfärlig var den hämnd som staten krävde... I många, fruktansvärda, långa år all livets glädje fängelsest förkävde. Stig fram den som ert lidande förstär! Nej, endast ni det vet, som däri levde; ni kunna tälja oss en sagn som går — ty sagn det är för oss — till hjärtata hjärta, om kval, förtvivlan, mörker, sorg och smärta.

Men, Nilsson, Rosberg, ungdomskraft kan amma ur själva intet upp en hoppets eld. Er värmda hoppets röda, starka flamma, den gav er kraft att trotsa våld och våld. Härute ljödo, livade av samma okuvliga förhoppning, ropen: fälld skall bli till sist den starkaste av murar! Släpp våra kämpar ut ur deras burar!

De lidit nog, klang ropen mot palatsen. — Vad är det brott, som håller porten stängd? Där stod en strid, en man blev kvar på platsen... Är det då strafflöst brott när bål blir sprängd med man och allt på fredliga seglatsen? I mördarhänder ligger rätten vrängd! — Så ljödo rättens rop ur landets kojor och bröt till sist, kamrater, era bojor.

Välkomna, tappra kämpar! Orden svika... Läs ut våra ögons ljus vår fröjd. Er möta våra hjärtan överrika, i trofast handslag blir vår glädje röjd. Hav tack för allt — ni kunde aldrig vika, nej, ingen av er kunde ens bli böjd. O, må ni aldrig släppa våra händer, men kämpa i vår här för nya länder!

(Ur Brand)

IVAN OLJELUND.

När skola vi draga svärd

Av W. E.—Hl.

De kalla oss veklingar och ge oss många andra namn av ännu lägre art, vilka finnas i över-flöd. Det heter bl. d. att vi äro för fega att slåss, att vi inte äro i besittning av ett grand djärvhet och mod. Det har vidare före-slagits, att vi borde sättas på djärvhetsprov.

Detta förslag låter roosevelt-iskt, och det var Roosevelt som föreslog det. Hans förslag fördes genom hela dagspressen. Över-allt tycktes man instämma med den grinande demagogen.

Men, herr Roosevelt, vilket prov skulle du kunna föreslå, som vi ryggade för att utföra i brist på mod?

— Vilket prov har du själv varit maktig?

Under Amerikansk-kubanska kriget sköt du en flyende kuban, den ende, vilken föll för din hand. Du har tagit del i romantiska jaktäventyr i afrikanska vildmar-kerna; men du var väl försedd med de bästa gevär och utrustad med överflöd av hjälp och am-munition. Du erbjöd, nej utnämnde dig själv till chef för expedi-tionstrupperna till Frankrike.

Nu frågar jag, i namn av all historisk erfarenhet: Kräves det ett jota mod för att bli befälha-vare i en armé?

Du visste, vad hela världen vet, att de högre officererna äro lika säkra i sina respektiva huvud-kvarter som i sina egna hem. För dig hade inga lurande faror legat förknippade med expeditionen; men en ära låg däri — en ära för alla primitiva huvud — och den-na sökte du, äregrig som du är.

icke skuggade det din rosiga dröm om varenda man hade fal-lit, så länge som du var i säker-het, så länge ditt liv var tryggt.

Den menige soldaten kläder fa-rorna; arbetar tungt med hackor och spade i trencherna, medan ku-lorna vina i luften och kartescher-na explodera och riva deras krop-par i trasor. Där kommer modet in — och det finnes i överflöd. Ty arbetarna ha hårdats i de tusende faror arbetet ger.

Det finnes bland oss, lika rik-ligt, som hos kamraterna på slag-fältet därute. Skillnaden är blott, att vi inte gå med på att offra det, under vilka omständigheter som helst.

När en gång dessa bli värda off-randet av vårt blod, då gå vi i teten, då skola vi lära världen vad mod och djärvhet är.

Vi ha sedan århundraden trot-sat de vildaste faror. Vi ha stått på platser dit ingen annan vågat gå och vi ha gjort vad ingen an-nan vågat göra. Huru! vågar man beskylla oss för feghet!

Att bygga broar, järnvägar och hus; att spränga skärningar och tunlar; att fälla träden, flotta och säga dem; att hämta kol och malm ur jorden; utsätta för ras-ningar och farliga gaser; att resa de väldiga konstruktionerna till skyskraperna, samt för övrigt allt arbete på land och hav, är det en lek eller är det ett hårt och livs-farligt slaveri?

Är det en lek, varför kommer ni ej och taga del i den?

Nej, det är ingen lek, utan fa-ror, faror från morgon till kväll, från vaggan till graven och därför ha de lämnat det åt den fattige, medan de rövat från honom livets hela glädje och behag.

Vad lär oss statistiken i detta fall? Den lär, att mer än ett liv tillspillo gives vid de amerikanska järnvägarna. Tag sedan kol-, järn-, jordbruks-, olje-, handels- och sjöfartsindustrierna och alla olyckshändelser som tima där, tag alla offren av undernäring och dess åtföljande sjukdomar, sum-mera dem, addera sedan med de övriga ländernas fatalitetsstatistik och vi stå inför ett blodbad av lika enorma dimensioner som världskrigets.

Dessa faror trotsa vi. Om oss skrivas dock inga berömmande artiklar och böcker; till oss hasta inga ömhjärtade röda kors-sjuk-skoterskor. Bli vi sjuka få vi in-gen hjälp om vi inga medel ha.

Vi ha visserligen "barnhärtig-hets"systrar; men vilken barnhärtighet ådagalägga de? En san-ningsenlig "syster" kunde viska i örat, att innan hon får sin plats måste hon först ha dödat allt med-lidande och alla varma känslor för de lidande hon ursprungligen haft. Det är, liksom allt här i världen, en blodig farce och ett outtrött-ligt jaktande efter rikedom.

Sådant ter sig livet, perspektivt, för den vakne arbetaren. Är det demokrati, då skulle ej större straff kunna påläggas ett olyck-ligt folk.

Nu klagas det över att arbetare inte respondera med önskvärd villighet — Undrar man på det? Vi ha upphört vara marionetter och vi neka ibland att röra lem-marna när förtryckarna rycka i tåtassarna.

Varför känna sig arbetarna oin-tresserade när stridssignalerna stötas i trumpeterna? Är det icke därför, att ingen känner sig äga denna rätt och frihet, vilken nu säges stå på spel. De ha aldrig ägt den. Vi ha lockats från land till land under falska förespeg-lingar om frihet; men det har va-rit som att gå ur askan i elden.

Jag läser om huru mina kamra-ter inburats i fängelserna och be-handlas som de värsta brottslin-gar. Och deras brott var det, att manligt stå för sina idéer. Dessa hatas lika starkt av kajsar Wil-helm, som av den grinande pän-ningsmagnaten eller det svarta odjuret i prädikstolen.

Jag läser nu huru personer misshandlas enbart därför att de äro medlemmar av min organisa-tion, huru man slår dem ned, utan hänsyn och försöring, om huru män, som vågat tala till en kam-rat, eller händelsevis varit tillsam-mans med honom, misshandlas på samma sätt.

Jag läser om huru en man, vil-ken lär ha yttrat den dumheten, att kajsar Wilhelm är världens störste man och närmast honom är president Wilson det, genast

(Forts. på sidan 2.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år \$1.00. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 3/4 cents.

Yearly subscription \$1.00, 1/2 year 60 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3/4 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brasler
and William Wiertola.

ETT GOTT NYTT AR

tillfönskas, Allarms läsare och gynnare. Kamrater, låt oss draga upp urvärket, och låta vår allarm ljuda över allt, väck upp de ännu sovande, låt oss visa dem att nu är tiden inne för handling, sätt fart och liv i agitationen, på oss alla beror vår framtid och öde — — — Arbetarklassens fullständiga nederlag, vilket menas: löneslavar under det kapitalistiska förtrycket, för sekler framåt, eller — — — Arbetarklassens fullständiga seger, vilket icke allenast menas, men är: producerande, nyttiga arbetare, i ett fritt (Bolshevik) socialistiskt samhälle.

Tro ej att år 1918 efter Kristi födelse har mer i sitt sköte än 1918 före hans födelse, det hela beror endast på om vi har mod nog att ta för oss ur hans skinnförkläde.

FRAN REDAKTIONEN.

Orsaken varför detta nummer av Allarm är något försenat är den att en del fordringar, nödvändiga för dess redigering, icke kom in på bestämd tid. Var god redovisa noggrannt.

Redigeringskommittén.

A. F. of L:s generalsträjk

I förra numret av Allarm, under rubrik "Från Tvillingstäderna" klargjordes förloppet av tvisten vid spårvägarbarns härstädes, upp till den 11te dec. Jag vill härmed göra en liten förklaring på dessa (så stora) händelser.

Den kommitté som var tillsatt för att försöka få "Federal Arbitration" kunde icke komma till något resultat, så den 13 dec. kl. 10 f. m. kallades Generalsträjk i Minneapolis och St. Paul, Kl. 12: 29 avkallades densamma igen på grund av att deras fordran var beviljad.

Från början var deras fordran, att de lockutade spårvagnsarbetarna togos tillbaka, med rättighet att bära sin "union button" samt med rättighet att agitera och organisera, men efter en längre legistatur, och i synnerhet efter "convention" fall begäran ned till "federal arbitration".

Den 18 dec. avhölls ett möte i St. Pauls auditorium, med "Secretary of labor Wilson som enda talare. De flesta kunde icke höra vad han sade, och jag som väntade något riktigt viktigt och lärdomsrikt, och för den skull hade krupit nära talarstolen, bytte glatt om plats med en som satt allra längst borta vid motsvarande vägen, efter att ha lyssnat en stund.

Hela talet var en bön och vädjan att förbliva patriotiska och lojala, till såväl arbetsgivarna som trustriket. Vi har rättighet att organisera, samt att bära vårt föreningsmärke sade talaren, men kom ihåg att vår arbetsgivare också har rättighet att neka oss, om han så finner för gott. Under krigstid göres intrång på allas rättigheter, varför skall då vi vara så gränslöst noga om våra.

Om vi ej vore i krig, då vore det helt annorlunda, men nu är icke tid att tänka på rättigheter, försakelse, och försakelse endast borde nu vara vårt lösenord. Detsamma mera vi kan försaka av vad vi kallar rättigheter, desto mera vi kan arbeta, desto mera vi kan producera för våra (gossar) "någongstans i Frankrike" och — naturligtvis — desto mindre vi konsumera själva, desto fortare kommer den LYCKLIGA utgången av kriget att visa sig.

Långa feta ord (luktande härsket) utspottades, vilka upphöjde

A. F. of L. till skyarna för den patriotiska ställning de intagit under denna tvist, samt synnerligen därför att de fordrat "Federal Arbitration." Och det mesta föll i god jord. Att döma efter privata konversationer efteråt, så trodde många att A. F. of L. var en särskild klass av individer mellan kapital och arbete. En bättre liknelse är att sammanlikna dem med Israels barn, de var ju Guds utkorade på sin tid, liksom A. F. of L. är Wilsons utkorade i det moderna kapitalistiska samhället.

Men erfarenhet är bästa läroaren, då (de utkorade) får lika mycket "Federal Investigation" som I. W. W. har haft utan att begära den, då kommer det ej att förklaras generalsträjk för att få den. När de lär känna de lagliga medel som guvernementet har begagnat sig av under investigationen av I. W. W. när de lär känna de blodiga brott mot arbetarklassen, vilka alla utförts i lagens namn, och under guvernementets beskyddande vingar, då kommer de nog att känna som Israels barn i öknen.

Wilson "secretary of labor", ja, inte fan vet jag hur han har fått en sådan titel, men Gompers kallas ju "president" så harmoni saknas nog inte, även om de ej kan åstadkomma någon annan musik än Käppslängarepolka baklänges, akompanjerad av G. E. B:s Gubbe Noa takt.

Medan de utestängda fackföreningsmedlemmarna gå här och tåligt svälta, och troget vänta på en uppgörelse, förklarade förlikningskommittén att de skulle gå hem och fira jul, i avväntan på president Wilsons utslag.

Det var någon som påstod, att han hade hört I. W. W. män med största uppriktighet sjunga:

"You will eat, bye and bye,
In that glorious land above the sky;

Work and pray, live on hay,
You'll get pie in the sky when you die."

Jag anser det vara på hög tid för A. F. of L., att acceptera denna (Hobosong) som sin nationalhymn, eller kanske rättare begravningssalm.

Gardish.

På väg till Pontius Pilatus

(Cook County Jail, december 16, 1917.)

Av Carl Ahlteen.

En förändring av det enformiga fängelselivet inträdde den 13 denes, då vi erhöles order att flytta från Joliet till det gamla fängelset i Chicago. En viss känsla av glädje genomilade oss.

Tiden för aflyttning var nära, och samhällets vaktare kommo med sina handbojor och jag och min kamrat, R. Johanson, hade den stora äran att få bära dessa sköna saker runt våra handleder.

Två och två hopkopplade, tågade vi ut och ner till järnvägsstationen — Joliet.

Grupperade tåg — av sammankopplade män är ett helt, idealiskt — Joliet.

Utan dessa transporter, är nästan otänkbart för dess innevärdare.

De äro vana vid det.

Det förundrade dock mig att se de nyfikna blickarna riktade mot oss när vi kommo fram till stationen.

Snart blev det klart för mig. — — — I. W. W. s. k. ledare — se där orsaken. Hade de särskilda märken i form av horn eller dylikt? Antagligen cirkulerade sådana frågor i dessa människors hjärnor.

Där var — tro mig — särskilda märken som skilde oss från vanliga fångar, dessa märken voro den skarpa blicken, och den trotsiga glansen i våra ögon, samt det glada humöret, vilket troligen var orsaken till deras stora förvåning vid åsynen av oss. Taget kom och återigen ut, två och två sammanlänkade, hade vi att kränga oss in i vagnen.

Det är rätt svårt att komma in i en järnvägsvagn när man är ensam, men ändå värre när man är sammanlänkad med en annan. Inkomma i vagnen mötte oss — åter nyfikna blickar. Ständigt stucko blickarna av 4 ögon, av två utslitna, utmargade kvinnor oss.

En arméofficer och hans följeslagarna kastade sina överlägsna blickar på oss. Med få ord, runt oss kastades dessa blickar, i vilka man läser, KORSFAST, KORSFAST.

När skola vi draga svärd

(Forts. från 1st sidan.)

arresterades och dömdes till 200 dollars böter.

Jag läser om huru alla radikala tidningar konfiskerats, huru dess redaktörer skönlöst skickas till fängelserna, om huru de tyska konstverken bannlysts och de stora konstnärerna förföljts, därför att de tala ett främmande språk och råka vara födda i fiendeland.

Jag läser om allt detta och mycket mera till, och undrar om icke hela landet är ett därhus.

Jag är ingen vän av detta brutala, kapitalistiska system, utan en svuren fiende och ämnar strida mot det till sista droppen av mitt blod. Det har tagit mina kamrater under falska beskyllningar och burat dem in i fängelsernas osunda hälor där de i månader få sitta utan rättgång.

När vid genomgåendet av våra organisationsförhandlingar och dokument ingenting funnits, som kan fälla dem, så har man skapat andra beskyllningar. — Det går så lätt att skapa dem och det går så lätt att bevisa, med köpta vittnen, för dem vilka sakna heder och rättsbegrepp.

Så snart dessa idiotiska beskyllningar om våra konspirationssmysterier med kajsaren började cirkulera, inbjöd vårt huvudkvarter guvernementet att grundligt undersöka våra förhandlingar. Alla dörrar slogs upp för dem.

Men i stället för att undersöka går man helt ogenerat ästad och tar alla våra tillhörigheter, själva tavlorna ryckas ned från väggarna, all litteratur sopas med; man tar medlemsmatriklar och kassaböcker och, naturligtvis, protokollen och arresterar alla inom hör-

Emellan dånet och skramlet av järnvägsvagnarnas hjul på skennorna kunde man höra dessa varselser mer barnhjärnor säga — I. W. W. s. ha, ha, ha — dom skulle tagas ut och skjutas ner vid första soluppgång.

Ja även uppe i rättsalen hörde man samma ord uttalade, ej där av besökare utan av samhällets bevarare, ty besökare voro absolut utestängda, undantagandes de ruttna kapitalisttidningarnas representanter, vilka måste vara där och tillaga en större lögnhistoria om oss. Det är ej absolut nödvändigt för dem att vara där, ty historien kan i detta fall såväl som i andra, tillagas på redaktionen, men det ser lite mera sanningenligt ut när de äro där.

Domaren — en liten mager man, med ett ansikte så smalt, att om han föll på en is, skulle ett märke göras i isen och ej i ansiktet, små stickande, pillrande ögon, i vilka man kunde läsa — ha — nu har jag er här och nu har jag tillfälle att ge er vad jag — (obs. denna lilla oansenliga varelse) — finner för gott. En rättvis och opartisk rättegång skola vi naturligtvis ha, detta i en rättssal där man vid första inträde fick höra de nyss upprepade orden.

Ja, vi ha alltid hört detta, på historiens blad kunna vi också läsa detta utrop mot allt nytt och förbättring stridande. Vi minnas också de många offren, men vi se trots allt detta hur det nya tränger fram.

Offren föda miljoner nya kämpar och tåtare och tåtare tåga skarorna fram. Våldet kryper undan, men söker alltid nya och åter nya att tillfredsställa sin blodtörst med.

Snart är det dock tiden för offren slut, ty leden äro snart tåta nog, för att tillbakalä anfallen, och de bliva det mer och mer för varje dag som går.

Det är upp till er arbetare, kamrater, att striden, hårdare och åter hårdare, under tiden hålla vi vårt humör uppe och äro lika stridslystna, ty mänskligheten MASTE bli FRI!

och synhåll innan allt är känt, vilket de äro skyldiga eller ej.

Är detta civilisation eller är det barbari? Det gives endast ett svar.

Vari ligger då det stora, fria, sköna som vi höra talas om av de berömda orationerna?

När det begäres, att vi skola offra allt som är oss nära och kärt, offra ögon, lemmar och blod och liv, då icke endast fordra vi, utan kräva konkreta bevis för att det är för något stort och fritt och ädelt som offren göras.

Jag har ett förslag att framlägga till de nuvarande krigsfantasterna, och jag svär på att varje man i våra led skola sjungande skrida till försvaret om det antages:

Förgör privatkapitalismen och fattigkvarteren; jämna fångelserna med marken och låt våra kamrater och alla andra olyckliga, som försmäktas där, för alltid, få komma ut i frihet och solljus.

Giv arbetaren den fulla produkten av hans arbete, låt behovet diktera produktionen och distributionen; låt varje människa välja sitt arbete efter arten av hennes natur; låt den obundna friheten städes bli rådande; giv barnen en tidsenlig och modern uppföstran.

Giv oss det — och gör det innan det blir för sent — och ni skall få se oss draga vårt tveägade skarpa svärd, ni skall få se händelsens lågor flamma i våra ögon, ni skall få se en här som trotsade alla vedermoder och som utan blinkningar vågade möta dödens blickar, då det gällde att krossa en fiende som inkräktade vår frihet.

Revy

Revy — — — när jag ser tillbaka på det år som har förlutet, så känner jag hat, — trots, — sorg — och glädjekänslor stiga upp inom mig. Hat: till all överklass, detta djävulska samfund utav slavdrivare, polis och guvernement, vars enda uppgift synes vara att kuva, nedtrampa, plåga, svälta och förslava arbetarna. Att få dem ner, jämställda med djuren, för att sedan med piska kunna driva dem varhåst de vilja. Trots: mot all överhet, och deras s. k. lagar, om rätt och orätt. Sorg: vid tanken på alla våra präktiga kamrater, vilka nu hållas fängna inom olika fängelser här i landet. Samt alla vilka blivit slagna, tillfångatagna, piskade så att blodet runnit av deras ryggar, tjärade, fjädrade och utvist, såsom händelsen i Tulsa, Okla., av män vilka ville göra gällande, att de handlade i rättvisans namn för de hungrande kvinnorna och barnen i Belgien.

Utvisningen av hundratals arbetare från Bizbee, Ariz., ut till en obebolig plats i N. M. Mördandet av Frank Little i Butte, Mont., samt förföljelserna emot de sträjkande gruvarbetarna därstädes. Förföljelserna mot medlemmar av vår organisation i Fresno, Cal. Mördandet av en kvinna i Red Lodge, Mont., samt finska arbetare vilka lurades till "the

court house" under förevändning, att en av deras kamrater var häktad och ville tala med dem och när de anlände till "the court house" blev omhändertagna av "gunmen" vilka bundo offren vid stolpar, och piskade dem tills blodet flödade. En är på gränsen till vansinne, på grund av denna ohyggliga misshandel. Förföljelserna mot skogsarbetarna i "Western" samt en hel del andra saker vilka skulle taga för stort utrymme att omtala.

Glädje: när jag tänker på alla de stora framsteg vi har gjort. På de massor av arbetare som har samlats under vår fana, och som agiterar för ernandet av vårt efterlängta mål: "Industrifull Demokrati", Löneslaveriets avskaffande.

Arbetare, vaknen upp, och ställ eder bland de frihetsålskande kamraternas led. Enda räddningen undan kapitalistklassen och dess legda tjänarens bloddrypande händer, är att ni organiserar eder i arbetarnas egen förening, I. W. W.

Snart kommer störtvågen. Var redo att följa efter i dess lopp. Kamrater! medlemmar, agitera och organisera, Nu gäller kampen "arbetarrörelsen, dess existens, eller dess tillintetgörande. Nilöjs Renrev.

Den Ryska revolutionen

(Forts. från 1st sidan.)

ras, som fortfarande befinner sig i ett på naturresurser rikt land, kan givetvis motstå det utifrån kommande trycket bättre, än det land som är beroende av import av nödvändighetsartiklar. — Den första principen i en ekonomisk revolution måste bli att bibehålla om möjligt förbättra det levnadsstandardet för det förut haft, om ej detta kan åstadkommas är resultatet utan långvarigt värde.

Men en annan punkt av större vikt är den så viktiga principen av kapitalismens utveckling. Och här äro vi inne på livsprinciper ifråga om socialistisk ekonomi och materialistisk historieuppfattning. Vi bruka alltid framhålla att den privatkapitalismens kullmination eller höjdpunkt är stor-industrialismen. Vi anse detta som en historisk nödvändighet, och understyrker det nuvarande tillståndet som en face utav denna ekonomiska utveckling. När kullminationen kan ej den privata kapitalismen existera längre utan måste ge rum för den socialistiska samhällsordningen.

Nu står frågan för oss sålunda: "Kan en genomgripande ekonomisk omstörtning äga rum i Ryssland utan att passera genom en period av industrialism i moderat monstret? Och om så är, kan industri uppstå under ett sådant system som kan uppfylla de längst gående behov utan att denna, som en historisk nödvändighet måste passera konkurrensstadiet av privatägda kapitalism? Dessa frågor skola besvaras inom en kort framtid och på svaret i handling beror en hel del.

Vi ha påpekat huru Ryssland utgör ett undantag från alla andra civiliserade länder, men detta är ej tillräckligt.

Kanske att den revolutionära parollen i Ryssland: "Jorden tillbaka till brukarna" ger en lösning åt frågan ty äganderätten av jorden är ju den viktigaste faktorn i den sociala striden i dag, men detta skulle då förutsätta en grundlig omstörtning i begreppen.

Tager man ett land som Tyskland eller Förenta Staterna, står vi inför en helt annan sida. Vi poängtera i vårt program att vi fordra övertagandet av produktions- och kommunikationsmaskineriet för att bruka detta för behov och ej för profit!

Detta innefattar givetvis jorden och naturresurserna såsom det idag befinner sig, och vi kunna redan nu förutsäga den kvantitet av arbetskraft som skall åtgå för att driva det hela till allas bästa.

Frågan vore enklare löst angående Ryssland om ett eller flera länder med modern industri stode i färd med samma omläggning, då infaller ju det sociala utbytet av produkter på kooperativ grundval, och Rysslands naturresurser kunde bli lämpligt utbyte.

Det kan naturligtvis ej förutsägas något med bestämdhet om vad som kommer att ske. Ryssland har otroliga problem att lösa, och ju mindre man förutsäger ju bättre.

Men ett noggrannt iakttagande, är nödvändigt och framför allt för söket att årligt förstå företeelserna i ren social-revolutionär synpunkt. Naturligt är, att man får vara ytterst försiktig vid lösande av pressmeddelandena. De äro alltid mer eller mindre färgade, och invärka inte det minsta på revolutionens gång, men försvarar i stället omdömet.

Det löjlige talet om "tyskt guld" och "tyskt förräderi", "progermanism" och dylikt får naturligtvis helt negligeras. Det är ett alltför välbekant faktum att alla förändringar som företagas eller förberedas för att störta privatkapitalismen eller undergräva dess existens kallas "fosterlandsfientliga" och "förrädiska."

Det visade sig dock att Tyskland ej var villig att mottaga den av Ryssland erbjudna freden! Av helt förklarliga skäl. Ett revolutionärt Ryssland är en större fara att ha som granne än ett segrande kapitalistiskt Ryssland, det tyska kapitalist- och militaristväldet inser detta mer än väl. För oss revolutionärer är det nödvändigt att förstå dessa företeelser om vi över huvud taget skola kunna lära av vad som nu tager sitt uttrott i Ryssland, men som också skakar hela den s. k. civiliserade världen.

Det är det nyttiga arbetets tidevarv som nu bryter in, den tidrymd då dess värde skall uppbäras och förvaltas av dem som nu och alltid frambringat detsamma! Ragnar Johanson.

Prenumerera på Allarm!

★ ★ PLIKTEN KALLAR! BLIV MEDLEM AV I. W. W. ★ ★

Anar man följderna?

Av Ragnar Johanson.
I. W. W. i pressens ögon.

Med ett samhälligt skall, så likt de kapitalistiska byrackorna eller tidningarna, angreps vår organisation och dess nuhållade och anklagade medlemmar, vid första förhöret lördagen den 15 dec. i Chicago. Särskilt utmanande skurkaktigt var "The Chicago Daily News," allt i mening att redan före början förgifta den s. k. allmänna opinionen. Men att detta är likt hundens skall på månen är ju klart, det kan inte i minsta mån inverka på rätttegången.

Av en oförklarlig anledning ändrades emellertid tonen inom ett par dagar. Den 18de dec. infördes följande artikel som vi införa in extendo och får Allarms läsare själva draga slutsatsen:

Rätttegången mot I. W. W. skall bli absolut rättvis.

Washington sänder åklagarna speciell instruktion.

Regeringen har sänt speciella instruktioner till statsåklagarna som skola dra hand om åtalet mot de 107 I. W. W. medlemmarna åtalade för sammansvärjning för uppror. Allting tyder på att målet kommer att ta en tid av från tre till sex månader, innan dom kan fällas, och bevismaterialen är av sådana dimensioner att det anses vara det största som någonsin använts i en liknande rätttegång i Amerikanska domstolar.

De anvisningar som givits statsadvokaterna från högre myndigheter kunna i huvudsak summeras till följande:

"Bliv rättvis i varje metod och detalj vid denna rätttegång. Handla så att dess protokoll kan läsas av nationens folk, såsom ett protokoll av en rättsförhandling, vilken var just och gav varenda tillfälle till försvar för de åklagade. Detta är ej en tidsperiod för extrema metoder vilka kunna återverka och nödställa hela nationen. Vad vi önska är det lojala samarbetet av alla arbetargrupper i landet just nu i krigsproduktionen, och om I. W. W. männen bliva dömda så måste domen fällas på så absoluta bevis, grundad på så oomkullkastliga och övertygande bevis att protokoll och domslut, att det i landets arbetarklass' ögon är absolut just och rättvist.

Gregory's visit är betydelsefull. Besöket av justitieministern Gregory i Chicago på dagen då rätttegången mot I. W. W. börjades, är påstått vara i överensstämmelse med den ställning regeringen i Washington intagit. Arbetskommittén under Nationelle försvarsrådet (The Labor Committee of the National Council of Defense) har för närvarande till allvarligt övervägande och behandling ett flertal viktiga saker som framlagts av hukadadvokaten för I. W. W. George F. Vanderveer i förra veckan.

Hr. Vanderveer visade att medlemstalet i I. W. W. från att vara 14,000 under två år sprungit upp till 150,000 förra sommaren. Dessa 150,000 arbetare äro engagerade i stor skala inom skogsindustrin, vilken förser trävaror för tillverkandet av flygmaskiner, och inom koppergruvindustrin vars produkter äro så nödvändiga för vapen- och ammunitionstillverkning.

"Jag kan på mitt ord ansvara för att om en genomgående och opartisk rättvisa är utövad mot de 110 anklagade nu inför rätta, samhället därigenom kan inregistrera lojaliteten av tusentals arbetare som nu stå misstänkta och fiendtligt stämda," sade hr. Vanderveer inför kommittén. "Jag tror mig kunna utlova att regeringen, om så önskas, kunde genom I. W. W. kontorens förmedling få all den arbetskraft inom olika industrier som behöydes.

Jag kan taga på mitt ansvar, att regeringen kan genom samarbete med I. W. W. bli i stånd att ur I. W. W. pressen utesluta sådana artiklar, som om tryckta, på något sätt kunna störa eller hindra regeringens planer.

Jag måste dock varna er, att dessa tusentals I. W. W. arbetare anställda inom krigsindustrierna, kommer att tillgripa handlingar, vilkas ansvariga del kommer att bli svårt att finna, ifall denna rätttegång mot dessa män tager skenet av förföljelse.

Det måste bli förstått att jag ej i något avseende söker att hota. Jag vill endast meddela detta som någonting vilket ej kan undvikas så vida ej fullkomlig rättvisa är utövad."

Arbetspressen och ett flertal tidskrifter har givit en omfattande publicitet och spridning av den rapport president Wilson tillsände förmedlingskommissionen, som undersökte Bizbee situationen, och därför att rapporten nämner Phelps-Dodge Copper Co., såsom verkställaren av Bizbee-deporteringen och rekommenderar att sådan deportering skall förklaras brottslig under statslagen, har följden blivit en ökad fiendtlighet och misstänksamhet ibland arbetarna i västra staterna, emot bolag som har förnekat arbetarna organisationsrätten.

George L. Siegel från St. Paul, Minn., är också här i egenskap av lagligt ombud för I. W. W. Hr. Siegel är ledamot av Minnesota staslegislatur, och medlem av Auxiliary State Safety Council of Ramsey county.

Några kommentarier är ej nödvändiga! Allarms läsare kan jämföra detta med det vanliga tjuget i pressen! Det är ej av kärlek till I. W. W. som denna regeringens försiktiga politik föres!

Har man insett att man bitit av mera än man kan tugga? Och att bevisen äro otillräckliga? Menade man ett "frame-up" från första början?

In i I. W. W. ni arbetare! Man känner er organiserade styrka! Och arbetar dubbelt så hårt för att öka försvarsfonden.

Köp I. W. W. Liberty Certificate! Vad ni gör — gör snart.

Gnistor ur mörkret

Ett gott nytt år. — Kan det bli värre än det förra?

Skägglösa bolshevikys kallade de oss — Hur kan de begära att det skall växa skägg på dessa män, som levt på sirap och bröd i tre månader?

Endast ett annat synligt resultat av Hooverism.

En del pressluskar besökte här om dagen Cook County bastillj. Looking over your future home eh—

Vi har nu kommit på den idén att se "America först" har därför tagit en restur då och då. När vi nu sitter och tänker över allt vi sett och hört, så har vi många egendomliga intryck av resan — helst på hand leden.

"Raid" å låt oss tala om något nytt.

A. F. of L. ism. Nu är jag utan jobb, så om ni vill att jag skall gå ut på sympatisträjk så kan ni lita på mig.

Udrar hur Philadelphia-polisen tyckte om den där knäppen på skallen av sin egen klubb?

Vivis.

Förnya din prenumeration på Allarm

Parlamentsbarnet

Av Erik Hedman.

Igenom tidens stilla gång, ur röda tankars garn, framskapades på Söders jord ett parlamentets barn, med impregnerad blodtörsttryck. Vid svaj av frackars gull nationalismens vagga flög i fosterländskt lull, lull.

Vid sabelskammels vagg-gångstakt var nervtråd tänjdes ut på barnet, bänkande i växt, vars mjölkrop blott blev: krut. Och herrar ammor stuvade — där stuvades på bord vid siffrors myller, barnets rätt, att barnets skrov blev smord.

Ur vaggans djup en gång dock upp det barnet-mognat sprang och snart i Sarajevos luft dess första munhugg klang — det hugg som klöv med stålvas gadd en fasans brand i rött en värld av miljoners ve i liv som dö och dött.

Vem gratulerat barnet, säg, i härjad ödesnåd, från födelselundens hårda tukt i parlamentets fejd? Ej bleka moder är det du, som än med tårvätt syn på nytt, på nytt ser elden slå från horisontens bryn.

Nej, kvinna, nej, så sant som du är köttslig blott och mor, så sant som nattsvart sorg dig slöt vid makens död, med bror, så sant som monsturbarnet kläckts en gång på rik' mäns bord av fasa blott ditt hjärta slår om mord, om mord, om mord!

Men varje dag som dalar röd i "prakt" av krigets blom, du mor, på vakt, i glans av makt i skyddad helgedom se "barnets" ammor trona där och kallt dess blick ses vänd likgiltigt ut mot världens ve, med all kultur förbränd.

Rapport

över Rockfords Defenssekommittés arbete för månaderna september, oktober och november 1917.

Inkomster:	Transport \$260.84
Donation	5.00
Lista 10, 30, 61, 92, 80, 31, 69, 56	60.40
Dans (Rockford Def. kom.)	65.80
Manchester, N. H.	4.00
Pittsburgh, Pa.	9.75
I. W. W., Chicago	10.00
Salt Lake City, Utah	10.00
Muel Christensen	1.00
Sålda knappar	4.40
Clyde Hough	9.48
Frank Hall (bonds)	16.00
De Kalb	2.75
Mr. Kvalden, N. Y.	1.75
Brown Grow	15.00
I. O. G. T. Framåt	12.00
I. O. G. T. "Verdandi"	6.50
I. O. G. T., Chicago	10.00
Mr. Nordlund, De Kalb	10.35
Sålda fotografier	12.00
I. O. G. T. (Nordgren)	10.00
Bellingham, Wash.	5.00
Ansonia, Conn.	10.50
Donation "okänd"	5.00
Dans (Rockfords Def. kom.)	101.50
Sv. socialistklubben, Rockford	10.00
I. W. W. Lokal 480	25.00
Alfred Erikson, Minn.	18.50
R. Edwison, Chicago	4.00
Sv. soc. kvinnoför., Rockford	10.00
Summa	\$725.92

Utgifter:	\$135.00
Mrs. Strom	85.00
Mrs. Norman	105.00
Mrs. Moline	65.00
Mrs. Franzen	70.00
Mrs. Lappinen	55.00
Mrs. Bales	35.00
Mrs. Anderson	2.50
Mr. Carl Holmfeldt	3.00
Esperanto-institutet	28.60
Mr. Frank Hall	
Summa	\$584.10

Kassabehållning 1 dec. 1917... 141.82

Summa \$725.92

Undertecknade revisorer hava granskat Defenssekommittés räkenskaper och funnit dem väl förda samt överensstämmande med företedda verifikationer, varför vi rekommendera dem full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna kvartalet.

Rockford den 10 dec. 1917.

J. Lindholm, Jos. Oswald,
Mrs. Otto Hallden.

P. S. — Om någon har insänt pänningar och ej fått sitt namn upptaget i rapporten, var god och tillskriv John Lindholm, 911 6th Ave., Rockford, Ill.

Man börjar ju alltid nyår med föresatser och om man har god karaktär, sätter man den i verkligheten. Förlåt om jag gör några suggestioner, hur skulle det vara, att betala upp din prenumeration å Allarm? — Ingå som medlem i I. W. W., samt donera en dags avlöning till defens av de 166 arresterade kamraterna?

Vivis.

Jätten och dvärgen

Trött av en dags hårt arbete halvsömnade jag efter att hava läst om de senaste våldsdåden. Jag tyckte mig se en sovande jätte i vars närhet en listig dvärg smög sig bland en hop av rep och kedjor varmed han först sakta och varsamt, sedan mera häftigt och forserande fastband den sovande jätten vid berget varpå han låg utsträckt. Sedan dvärgen var säker att på detta sätt vara herre över den kolossala jättens styrka, började han från jättens armar bortslita muskel efter muskel, för att därmed försvaga hans styrka och för lång tid tvinga honom att vara hans slav, men huru dvärgen än forserade sitt arbete tyckte jag mig se att var en muskel var bortsliten växte genast en ny och kraftigare i dess ställe. Dvärgen som märkte detta beslöt sig för att samla alla dvärgar av sin släkt, för att på en gång bortslita alla muskler från jättens armar. Denna senaste operation tycktes stora jätten i hans sömn, han börjar att röra på sig men då han öppnar ögonen finner han sig bunden vid klippan af trädar han själf spunnit. Då skjuta ögonen blixtrar när han ser sina plågoandars senaste bragd. Bröstet höjes, jätten samlar sina krafter, bojorna varmed han är bunden brista för hans styrka som voro de av spindelväv. Nu när ej bojorna eller sömnen längre hålla honom bunden låter han den lille dvärgen med hela hans släkt glida nedför bergets brant. En ny och fri dag börjar randas, den dag varom gångna tiders slavar siat och drömt.

Wivi.

Varg i Venum

Lyfter du ditt huvud och bär det med stolthet komma dvärgarna och vilja draga ned det. De kunna ej tåla att den högväxtes synkrets är vidare än deras.

Den döve tror att hans ord icke kunna höras; därför ropar han högt när han talar.

Sparvarna följa landsvägarna och plockar smuts ur dyn. Man kunde nästan svärja på deras blodband med tidningsmurlarna.

Förraderiet går på slingrande stigar och sticker sitt huvud in i busksnären — om en lysmask går förbi. Så stark är dess räddsla för ljuset.

Den mannen som i kritiska situationer oförskräckt ställer sig mot strömmen, han bär icke förrädersnäsala karaktär.

Ut att brottas med de starka stormarna, det vill varje nobel tankebyggnad.

Jultankar

Av Carl Ahlgeen.

(Will County Jail, Joliet, Ill.)

Hur har ej denna högtids ankomst förmått bringa in en känsla av glädje i vårt inre. Detta gäller vår barndoms- och ungdomstid. Varför? Som barn, blir barnets svar: Samling av bekanta och vänner, julkappor och jullek, ar m. m. Som ungdom: återseende av dyra vänner, juldanser, några fridagar, m. m.

Så kan det vara på sin plats att undersöka de gamlas glädje över jultidens ankomst; ty det kan ej förnekas utan att även de äldre glädja sig i sin mån över julens ankomst.

Som ortodoxa kristna, fira de decemberhögtid som en äminnelse över födelsen av ett barn i staden Betlehem, och vördnaden för denne är orsaken till deras julfirande. Undersökningar ha bevisat att julen icke alls skulle firas till äminnelse av hans födelse, ty han skulle ha fötts vid en årstid vitt skild från den vid jultiden. Tillika visar det sig att långt före Kristi födelse firades julen av de s. k. "hedningarna," ej som en äminnelsehögtid av en människas födelse, utan på grund av solens framträdande. Att märka, de voro soldyrkare, och under de mörka decemberdagarna, då solen visade sig ytterst sparsamt, och mörkret överhöljde jorden, fruktade de att denna deras gud skulle dra sig tillbaka, för att aldrig mera visa sig.

Dock just vid jultiden inträder förändringen, och juldagen har av dessa blivit kallad ljusets dag, enär ljuset segrade över mörkret.

Det kan vara förlätligt, om man studerar de tidiga kristna gruppernas julfirande och upptäcker orsakerna till denna deras jubeldag, att de lånat denna gamla högtidsdag, ty ett är tydligt, hur mycket vi nu avsky de s. k. kristna kyrkorna och sällskapen att, i och med födelsen av denne så mycket omtalade man, Jesus, och spridningen av hans läror, en viss förändring skedde.

För att förstå denna förändring och orsaken till dyrkan — ty alltid finnes orsak — så är det nödvändigt att känna till det tillstånd i vilket människorna — arbetarna — levde före de första kristna församlingarnas tillkomst.

En del arbetare finnas till hands, som beskriva detta tillstånd, och det är dessa författares ord jag använder då jag skildrar det samma.

Klasskillnaden på den tiden var lika stor, ja i många fall större än nu, särskilt på det s. k. själsliga området.

Det beskrives nämligen, att parasitklassen, den regerande på den tiden, var klädd i himmelsblått siden, som tecken till att de ej behöfde utföra något arbete, och att de voro de enda som hade själ och hade rättighet att ha religion.

Alla som utförde samhällsnyttigt arbete kallades jordbundna och själslösa, samt ansågos stå på ungefär samma nivå som djuren.

Det var mot denna galna samhällsupfattning Jesus reste sig upp och organiserat församlingar, och vi känna alla till hans öde.

Det var läran om själens likhet, om likheten, eller rättare sagt, rätten till en likhet hos alla för allt gott i livet.

Ordet gott har sedan av de patentkristna — nutidens kristna, — blivit ändrad till termen Gud är god, och på detta sätt lyckats vrida den materiellt goda läran Jesus som människa och ej annat förkastade, och gjort den till en religion och upphöjde honom till Guds son, då hans enda uppgift var, att för mänsklighetens goda sprida likhetens lära. Nu efter snart två tusen år står mänskligheten på nära nog samma ståndpunkt. Likhet på själens områ-

de, såges det, har vunnit sin genklang nära nog över hela jorden — i form av erkännande att även arbetare ha själ — men vad som fortfarande är rådande, till mänsklighetens förbannelse, är olikheten på det ekonomiska området, vilket naturligtvis drar med sig förbannelsen; om olikheten även på det s. k. själsliga.

Det är ett faktum att en sund kropp är en sund själs bostad; ej i den kristna bemärkelsen, utan den rent vetenskapliga, den närda, skolade och utvecklade tankeförmågan hos individerna.

Vi äro mitt uppe i en tid rätt nu, lika kritisk som den Jesus levde och blev dödad i. Vår strid är identisk med den strid som fördes av de första kristna, detta gäller striden för mänsklig likhet, och mänsklig förbrödring, dock med den stora skillnaden, att vår seger kommer ej att bli en fiasko, därför att med vår seger menas fullständigt kontroll över allt som tillförsäkrat likhet, och likheten inträder först då alla utföra samhällsnyttigt arbete, och som gengäld erhålla vad behovet fordrar, eller efter den gällande termen; fulla produkten av sitt arbete. Samma makter som dödade Jesus innan han ännu hunnit i nämnvärd mån utveckla sina idéer, äro nu i verksamhet och söka döda denna nye frälsare — Arbetarna själva i modärnt organiserat tillstånd. Denna gången skola de dock misslyckas.

Det är identiteten mellan de första kristna församlingarna samt deras strider och våra organisationer och dess strider, som manar mig att vid detta tillfälle betrakta jultidens som en minnesdag, och ej som de s. k. kristna för att tacka och prisa huvudfiguren Jesus. Och det är förnämligast som en varning till arbetare som ännu omfatta den ortodoxa uppfattningen om en frälsare och om en befrielsesdag, som jag utropar: Ej ännu är befrielsesdagen randad. Frälsaren är född i form av en vaknad medvetenhet, hos ett ännu fåtaligt antal arbetare, att genom industriell organisering, och solidarisk kamp, med mål: fullkomligt kontroll över produktions- och distributionsmaskineriet skola vi lyckas etablera universell likhet. Ett tillstånd tusen gånger bättre än en drömd fantastisk himmel med harpospel o. d.

Och min maning från min dystra cell går ut till er miljoner arbetare: Skynda er att uppnå detta tillstånd, och först då kan det bli tal om frälsning och befrielse.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetsklassen och arbetargrupperna har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utöva överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på fåre och fåre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mätta sig med arbetsvareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de varandra under lönesliden. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetsvareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetsvareklassen har gemensamma intressen med arbetargrupperna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetsvareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedläggas arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspåret: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår färd skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetsvareklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när denna skall vara avskaffad. Genom att organisera oss industriellt uppgår vi det nya samhället inom ramen av det gamla.